

stand hos en saadan oplæst Embedsmand som den Embedsmand, der her kritiserer mig paa en saa lidet hensynsfuld Maade? Og ikke nok med det, men den stedlige Skovrider ønsker at fortsætte den stærke krigsmæssige Udhugst ude i Tisvilde Hegn. Sandheden er altsaa den, at jeg i 1915 faktisk stod og talte paa hans Vegne uden at vide det, da jeg krævede en kraftig Behandling af den Skov. Men hvordan undskyldte man sig? Man søgte at latterliggøre mig, fordi jeg kritiserede, at Træerne stod tæt, for det skulde Træer. Man søgte at latterliggøre mig, fordi jeg havde kritiseret, at der laa Kvas i en Alens Tykkelse paa Skovbunden. Hvad er vi nu Vidne til? Nu indfører den stedlige Skovrider — og det priser jeg ham for — den nyopfundne svenske Tygge- eller Hakkelsemaskine, som er i Stand til at omarbejde alt det Kvas, der ligger paa Skovbunden, og alt det Kvas, der vil komme ved den fortsatte Hugst, til et værdifuldt Brændsel. Skovrideren inviterer Pressen paa Egnen til at se paa det, han inviterer interesserede, som forbruger meget Brændsel, til at se paa det, og i et af Dagbladene udtrykker man sin Glæde over, at man nu er i Stand til at frugtbargøre flere Tusinde Læs Kvas, der ligger paa Skovbunden. Hvem havde saa Ret? Var det ikke mig, der havde Ret i, at det aldeles ikke var forsvarligt, at disse Masser af Kvas laa paa Skovbunden, men at man skulde have haft Initiativ til at sørge for her i Landet som i Sverige at udnytte dette Kvas? At jeg havde Ret, fremgaar ogsaa af en interessant Oversigt over de danske Statsskoves Udbytte, som selve Statsskovdirektoratet har udgivet i Aar. Den er sikkert ikke udgivet for at give mig Ret. Men i denne Beretning er der fremsat nogle enkelte Bemærkninger, hvoraf man kan se, at jeg, uden at vide det, bogstavelig talt er kommet til at tale, som om jeg var en Talsmand for Skovdirektoratet. Der staar i denne Beretning Side 6, Linie 8 fraoven, nogle Bemærkninger, som det maaske maa være mig tilladt at opløse. Hovedskovningen, staar der, har været nogenlunde konstant i de fem Aar, Beretningen omhandler. „Det er Udhugningen, som Stigningen falder paa, idet man har forceret Udhugningen saa stærkt, som den Arbejdskraft, der har kunnet skaffes til Veje, har tilladt“. Viser det ikke, at jeg objektivt set havde fuldstændig Ret i at kræve, at der skulde foretages en stærkere Udhugning. Det er netop det, Skovdirektoratet nu

har lagt Vægt paa i de sidste Aar med den krigsmæssige Hugst. Og hvad Kvaset angaar, viser denne Beretning ogsaa, at jeg var fuldstændig paa den rigtige Side, thi om den Ting staar der Side 6 øverst følgende Bemærkninger: „Da Risene og en Del af Kvaset af Bøg og Naaletræ paa nogle af Distrikterne er usælgeligt og maa efterlades paa Bunden eller opbrændes“ o. s. v. Der er ikke et eneste Ord om, ikke en Antydning af, at Kvaset skal blive liggende paa Jorden for at gøde Jorden eller for at beskytte Jordbunden mod Blæst. Endelig siger Beretningen ogsaa indirekte, at det var meget rigtigt, hvad jeg gjorde opmærksom paa, at vore Statsskove ikke er heldigt fordelte. Jeg vil indskyde, at min Kritik er ikke rettet imod den højtærede Landbrugsminister, og den er i Grunden heller ikke rettet mod Statsskovdirektoratet, for det er af saa ny Dato. Jeg vil slet ikke nogen Personer til Livs. Jeg har rent objektivt gjort opmærksom paa formentlige Mangler i det danske Statsskovbrug, som jeg ønsker rettet. En af de Mangler, jeg gjorde opmærksom paa, en Mangel, som man dog forhaabentlig i Fremtiden ikke vil forøge, finder jeg, at man ganske anerkender Rigtigheden af i denne Beretning, idet der Side 9, Linie 5 fraoven, staar: „Store Dele af Statsskovene er beliggende saaledes, at der i de paagældende Egne ikke har været Tale om nogen særlig Brændselstrang end sige Brændselsnød“. Hvad vil det sige udtrykt med andre Ord? Det vil sige, hvad jeg den Gang sagde, at paa visse Steder har vi overlæstet vort Land med Skov; saa kan Befolkningen ikke aftage Effekterne, og derfor bliver Skovene forsømt. Paa andre Steder har vi ikke sørget for at skaffe den nødvendige Mængde Skov, og derfor kan vi paa de Steder ikke sørge tilfredsstillende for Befolkningens Forsyning med Skoveffekter. Derfor mener jeg, at det er beklageligt, at de sagkyndige den Gang gik saa drabeligt til Værks overfor Rigsdagens kritiske Berettigelse i det hele taget og overfor mig personlig i Særdeleshed, da Erfaringen nu har vist, at det vilde have været forkert, om jeg var gaaet til denne sagkyndige, og da netop de Grundsynspunkter, jeg fremhævede, af Krigssituationen er blevet erklæret for at være rigtige.

Jeg vil gerne, da vi nu taler om Statsskovbruget, spørge den højtærede Landbrugsminister, om der ikke kan tænkes en mere intensiv Udnyttelse i enkelte Retninger end hidtil. En Skov behøver jo ikke ubetinget at være et Sted, hvor der gror